

Nyhedsbrev fra Ma-Niketani 2018.

Gode oplevelser er der ingen, der kan få nok af.

I februar måned var Maja og jeg inviteret til bryllup i Goa. Lavina har været på Maniketani siden hun var 6 år gammel, nu er hun 36 og skulle giftes. Hun havde mødt John i et tog for lidt over et år siden, de syntes godt om hinanden og Lavinas brødre og Johns mor havde sagt ja til forbindelsen. Der var fest i fire dage og det endte med et katolsk kirkebryllup, hvor der bagefter var inviteret 6-700 mennesker.

Lavina er uddannet kosmetolog og betalte selv en stor del af festen, hvilket hun selvfølgelig var meget stolt af. Hun har selv en klinik med fire ansatte.

Fra Goa fløj vi til Mumbai, hvor vi blev hentet i lufthavnen af 2 søstre fra børnehjemmet.

Der var kommet flere nye søstre på hjemmet, men desværre var lederen af Maniketani der ikke.

Vi kender rigtig mange af børnene og blev som sædvanlig også genkendt. Det er dejligt, når de kommer og fortæller om deres skolegang og deres håb for fremtiden.

Pludselig kom Ramesh og hans kone Rosie, de har begge haft deres barndom på Maniketani.

Ramesh mente, han var 10 år da vi mødtes første gang og nu var han 45 og far til 2 drenge, som begge klarer sig godt. Ramesh fik for snart længe siden en ret stor sum penge her fra Danmark, så han kunne starte en lille "skole", hvor børn kommer og får ekstra undervisning. Det er meget brugt i Indien. Hans kone hjælper med undervisningen og det har de klaret sig godt med i flere år.

Ramesh fortalte, at "gamle Maniketani børn" havde lavet en gruppe, hvor de en dag mellem jul og nytår mødes på børnehjemmet, som sørger for mad til alle. Sidste gang havde de været mere end 500, og som Ramesh sagde, de fleste af os har ingen familie, så det er et godt netværk at have.

Netværket virkede også. Johanna havde fortalt, at hendes mand var syg og behandlingen ville koste mere end de kunne betale, så hun var temmelig ked af det.

Hurtigt blev det foreslået, at de kunne lave en indsamling. Alle gav, hvad de mente de kunne undvære og pengene til behandlingen plus lidt mere kunne gives til Johanna. I Dkr kostede behandlingen ca. 10.000,00.

I midten af juni måned får vi besøg af Bhavana. Hun er 28 år og har fået sin uddannelse betalt herfra. Lige for tiden er hun i Polen, udstationeret fra sit firma i Mumbai. Det bliver dejligt at skulle vise hende lidt af Danmark.

Og så bliver det nye tider.

Da vi var på børnehjemmet, var det meget varmt og denne gang var vi der ikke så længe, som vi plejer. Derfor fik vi ikke taget alle de billeder vi er vant til.

Vi besluttede, at fra nu af skulle alle sponsorpenge øremærkes til uddannelse.

Vore sponsorer får ikke et billede af deres sponsorbarn og til jul bliver børnene fri for at skrive julebreve. Julebrevene er noget vi har stået meget hårdt på i alle årene, men det er også noget der har taget lang tid for både søstre og børn.

Nu bliver det hjemmet, man støtter og det bliver et julebrev fra Maniketani.

Da søster Amrita, som er leder af hjemmet for øjeblikket ikke var der, bad vi om et møde med the general, sister Stella. Sister Stella er leder af hele organisationen Helpers of Mary og en meget travl

dame. Hun bor på Mother House, som er ca. 1 times kørsel fra vores børnehjem. Vi var heldige, hun ville gerne modtage os.

Vi forelagde hende vores forslag og hun kunne også se, at det ville blive en lettelse for både os og dem. Vi aftalte med hende, at hvis der var flere sponsorpenge til uddannelse et år, måtte de gemmes til næste år.

Sister Stella inviterede os til at komme igen næste år og så skulle vi bo i Mother House for at se, hvordan de arbejdede der. Det lød jo meget fristende, men da vi efterhånden er ved at blive gamle kunne vi ikke love noget.

Så kom vi hjem.

Vi fortalte rundt omkring, hvor vi kom om vores tur og at vi kunne mærke, at alderen var ved at indhente os.

Ganske pludseligt er der et ægtepar, som har støttet børnehjemmet i 10-11 år, der siger, at de måske er villige til at fortsætte arbejdet.

Vi har haft et møde og nu spekulerer vi hver især på, hvordan det skal gøres og hvornår.

Maja og jeg har lovet, at vi vil tage med dem til Indien for at introducere dem for søstrene i Helpers of Mary.

Vi synes stadig, at de mange søstre gør et fantastisk stykke arbejde og at der er brug for det. Det er også dejligt at de mange "gamle børn" stadig kommer på hjemmet, da de er et godt forbillede for dem, der er der nu.

Mange sommerhilsner til alle fra

U-landsgruppen Maniketan
v/Else Jagd Poulsen